SFOARA

BOGDAN-TUDOR BUCHERU

Unul din animatorii cenaclurilor bucureştene, Bogdan-Tudor Bucheru excelează în prozele scurte fantastice sau SF, cu iz de parabolă, aşa cum este şi povestirea ce urmează.

Soarele se ridica tot mai sus, încrâncenându-se să-i ardă pe partea stângă obrazul, nespălat şi neras de două zile. Maşina continua să hârâie şi să tuşească, ridicând în urma sa valuri străvezii de praf, care apoi îmbrăţişau asfaltul plin de crăpături al drumului.

Şoseaua se scurgea pe sub el moale şi monotonă, obosindu-i privirea şi, oricât se străduia, Dan nu reuşea să-şi alunge din minte chipul acru al femeii care-l chinuise teribil în ultima vreme, obligându-l, iată, să-şi ia tălpăşiţa nu numai din casa ei, ci şi din oraş. Îşi aminti cu câtă uşurinţă se aruncase în braţele acesteia – în primul rând ca să scape de vechea legătură, şi-n al doilea rând pentru că, în inconştienţa sa, sperase într-o relaţie comodă, lipsită de obligaţii. Trecuse cu vederea că tipa nu era deloc arătoasă, crezând că o va putea abandona cu uşurinţă, iar când înţelesese că se înşelase era deja prea târziu! Devenise atât de posesivă, încât tot oraşul se transformase într-o închisoare pentru el. Durase ceva vreme până să ia hotărârea de a pleca; cum şi micile lui învârteli intraseră pe un făgaş nefavorabil pentru el, mutarea în alt loc îi păruse singura opţiune viabilă, cel puţin aşa...

Frână în ultima clipă; dus pe gânduri, Dan nu observase cei doi copii care dădeau din mâini în mijlocul străzii – noroc că nu mergea prea repede. Vru să slobozească o înjurătură, dar gâtlejul nu-i scoase nici un sunet. Înghiţi de câteva ori în sec, umezindu-şi limba, apoi întinse capul pe geam.

— Ce-aveţi, bă, aţi înnebunit?!

Cel care părea mai mare – vreo paisprezece-cincisprezece ani să fi avut – se apropie agale, în timp ce celălalt, un băiat bondoc, de cel mult zece ani, rămase înfipt în faţa maşinii. Dan privi cu silă la hainele ce se scurgeau pe trupurile lor, nereuşind să le ascundă pielea tuciurie, tipică haimanalelor.

— Coane, face cinci sute taxa! vorbi băiatul cel mare când ajunse

lângă portieră.

— Ce taxă?

— Ca să ridic bariera, coane, veni sec răspunsul. Ghighi, fă-te la o parte! strigă, fără să se întoarcă, spre cel mic care-l ascultă tăcut, şi bărbatul desluşi în stratul de colb sfoara care-i bara calea. Groasă de cel mult un deget, probabil albă la origine, se întindea pe asfalt, dintr-o margine în cealaltă, aproape invizibilă.

— Stârpiturile dracu'! izbucni Dan şi înfundă acceleraţia până-n podea. Maşina vibră toată, dar îşi făcu datoria, lăsându-i în urmă pe cei doi vagabonzi.

— Am văzut-o şi p-asta! scrâşni bărbatul din dinţi, nevenindu-i încă să creadă.

Se calmă treptat, odată cu trecerea kilometrilor prăfuiţi ce-i stăteau în faţă. După o vreme, situaţia i se păru comică, zâmbi chiar. Oricum, îşi zise că n-are rost să dea importanţă la aşa ceva...

Se concentră asupra drumului şi, deşi ştia că nu are nici o şansă, mai lovi o dată în aparatul de radio. Evident, nu obţinu nimic de la el, aşa cum nu mai obţinuse chiar din a doua zi de la cumpărarea maşinii, un Ford la modă în anii '70, acum un hârb ce-i mâncase într-un an de două ori mai mulţi bani decât dăduse pe el.

Când o luase, Dan se gândise că-i un chilipir, pentru că, sub stratul de vopsea scorojită şi rugină, maşina mai păstra ceva din prestanţa iniţială. Se înşelase însă amarnic. Totuşi, cu timpul, bătrânul Ford îi devenise apropiat, într-un fel, ca un vechi prieten şi nu mai căutase să scape de el.

În depărtare se zărea un pod şi bărbatul îi urmări apropierea. Curând reuşi să vadă clar albia secată pe care o traversa drumul. După care ochii îi alunecară peste tabla scofâlcită ce purta numele pe jumătate şters al râului.

Opri brusc şi privi nesigur în stânga, apoi în dreapta, primind în faţă toată strălucirea soarelui.

— Pe aici am mai trecut! şopti rar. Ce...

Trase de volan şi întoarse pe loc, neluând în seamă gemetele maşinii. Se mai linişti puţin după ce Fordul prinse viteză, dar rămase în continuare aplecat asupra volanului, aşteptând. Încă nu pricepea cum de mersese în sens invers zece sau chiar douăzeci de kilometri... Şi cum de nu observase?! Gândul îi fugi la cei doi nespălaţi care-i aţinuseră calea.

Când, în cele din urmă, la orizont întrezări două puncte negre în mijlocul drumului, încordarea îi crispă chipul.

— Coane, taxa e cinci mii! strigă la el puştiul după ce Dan opri la numai câţiva paşi de el. Ghighi, se întoarse spre celălalt, să nu ridici barera

pân’ nu plăteşte!

Cu mâinile tremurânde, bărbatul de la volan îşi şterse fruntea, apoi, trăgând aer în piept, acceleră. Nu-şi dădu seama dacă-i lovise pe cei doi sau nu, însă frână înspăimântat când văzu în faţa sa, la nici douăzeci de paşi, podul.

Rămase o vreme înţepenit, incapabil să gândească ori să facă vreo mişcare. Reuşi, în cele din urmă, să-şi revină şi încercă să găsească ceva. Stângaci, îşi făcu semnul crucii şi răsuflă uşurat, mândru chiar de gestul său. Cu siguranţă, de la sfoara aceea, bariera închipuită, i se trăgea totul... Dar cum de era cu putinţă?! O simplă sfoară... Avea proprietăţi magice?... Sau ce?

Analizând treaba pe toate feţele, Dan îşi zise că numai o fisură spaţială l-ar fi putut arunca înapoi... Inventă termenul ad-hoc; nu auzise de aşa ceva, însă altă explicaţie nu era capabil să găsească. Dar ce legătură aveau toate acestea cu nenorocita de sfoară?!

Oare ea provoca schimbarea? Şi copiii cine erau?

— V-arăt eu vouă, nemernicilor! se încurajă el şi, după ce întoarse, crescu viteza până ce simţi că maşina se dezmembrează. Nu-şi slăbi goana nici când trecu peste funia blestemată, fără a lua în seamă băieţii care-i făceau semne disperate.

Zâmbi mulţumit atunci când privi drumul din faţa sa. Cât se vedea cu ochii, nici o urmă de pod. Încremeni însă când îi zări forma în oglinda retrovizoare. Încetini şi câteva clipe se gândi să se întoarcă din nou, dar nu o făcu, ci îşi continuă mersul, mărind viteza.

Nu-l mulţumea deloc fuga sa, însă era singura soluţie rezonabilă pe care o întrevedea. Cu siguranţă era ceva necurat în tot ceea ce i se întâmplase!

Teama îl părăsi încetul cu încetul, reuşind chiar să se relaxeze în scaunul cu arcuri vechi, ce scârţâiau la fiecare mişcare a sa, oricât de uşoară ar fi fost. Oricum, totul se pierdea în zgomotul motorului ce, de sub capotă, umplea întreaga maşină cu mirosul înţepător de gaz nears.

Soarele se înălţase suficient şi nu mai reuşea să-i atingă obrazul drept. Fordul îşi înteţea tuşea cronică, stârnind nepăsător aceeaşi nori de praf.

Dan îşi zise că nimic nu se întâmplase cu adevărat. Şi totuşi... Va trebui să se întoarcă lângă femeia aia pisăloagă! De fapt, nu era chiar aşa de rea... Şi nici chiar aşa de antipatică, dacă se gândea bine...

Frână brusc, albit de groază, când văzu cei doi copii blocându-i calea!

Cu un imens nod în gât. Dan privi cum acelaşi puşti jigărit se apropie de el.

— Taxa e cincizeci de mii, coane!

— Cincizeci de mii!... Dar înainte...

— Ăstea-i afacerile, coane!... Suntem cam strâmtoraţi, nu prea e clienţi în ultima vreme... De fapt, mata eşti singuru' care treci p-acilea azi...

Bărbatul simţi un puternic imbold să sară jos şi să-i tragă o bătaie zdravănă. Se stăpâni cu greu, gândindu-se că nu poate risca; cine ştie de ce mai erau în stare cei doi nespălaţi?! Cu mişcări nesigure, omul coborâ din maşină, privind spăşit spre băiat.

— Douăzeci... Douăzeci şi două de mii... şi trei sute... Asta-i tot ce am, spuse Dan golindu-şi portofelul.

Clătinând nemulţumit din cap, puştiul înşfăcă banii şi-i îndesă în singurul buzunar pe care pantalonii săi îl posedau.

— Ghighi, ia vezi în maşină! strigă el, iar piciul se strecură înăuntru şi începu să cotrobăie prin toate ungherele. În cele din urmă coborâ şi ridică din umeri resemnat.

— N-am putea aranja cumva? îndrăzni Dan să sugereze.

— Cu noi nu ţine, coane!... N-ai bani dă taxă, nu treci, asta-i regula!... Mă gândesc, totuşi... Poate rabla asta face restu'...

— Bine, dar am dat...

— Nu contează ce-ai dat, coane, contează cât face! i-o reteză băiatul. Douăzeci şi şapte de mii... şase... ba nu, şapte sute... e tot ce pot s-ofer pă ea!... Ţ-am spus că suntem cam strâmtoraţi...

Omul înghiţi în sec, neştiind ce să mai zică.

— Ghighi, saltă barera şi urcă-n maşână!

— Dar mă nenorociţi, băieţi, spuse Dan rugător în timp ce puştii se urcau. Eu ce să fac aici, în drum?!...

— Ţâne sfoara! urlă băiatul aruncându-i-o la picioare, apoi acceleră şi Fordul se depărtă rapid, învăluindu-l cu un strat înăbuşitor de praf.

Rămas singur, bărbatul se uită deznădăjduit în jur, la pustietatea în care razele risipeau neobosite energia solară.

— Hai, că m-am aranjat! îşi spuse, ridicându-şi mâinile neputincios. Apoi se aplecă şi luă funia de jos.

Era o sfoară rezistentă, doar cât un deget de groasă, împletită frumos din cinci fire, făcute la rândul lor din alte cinci, subţiri ca nişte vene uscate, încolăcite într-un alb murdar, purtând ascunse amprentele nenumăratelor roţi ce-o striviseră.

Privi din nou în jur căutând o scăpare. Nu putea ajunge în oraş pe jos, era prea mult de mers. Şi cel mai neplăcut era că nu se zărea nici o maşină... Realiză că, de fapt, nu întâlnise nici un vehicul toată ziua. Oare

cât avea de aşteptat până să apară unul? Iar atunci când va veni... Nu înţelegea prea bine ce proprietăţi anormale poseda funia dar, după ce o privi lung o vreme, o întinse cu grijă de-a latul drumului, apoi se întrebă ce taxă să ceară pentru ridicarea barierei.

